

дето няма ни въздишка, ни копнеж, ни страст, ни зной:

- Упокой — упокой — упокой!

След втората, също нова строфа, следват частите: канон, антифон I, антифон II, ирмос, икос, слава.

От втория ръкописен вариант отпадат също изцяло текстовете на част 3 и 7, променят се и се заменят частично с последната редакция други текстове, в която неочаквано в част 7 “Слава” идва голяма част от текстовете на първия ръкописен вариант.

Най-силно впечатление при съпоставянето на двата текста прави в последната редакция въвеждането на названията, които изброихме, на жанрови форми, свързани със средновековната българска литературна традиция. Изключение прави само названието “псалом”, което идва от стария завет, но също присъствува в църковната служба.

Гео Милев не използва тези жанрови названия в традиционния им смисъл. Той назовава отделните части на поемата без съобразяване с функционалния ред на църковните песнопения, някои от които се използват при опело на мъртвец. Например канон, който включва и икос и ирмос. Антифон I и антифон II са приложени правилно при Хор на прадедите и Хор на учениците — защото това е песнопение, или солисти и хор. Антифонът произхожда от древногръцката трагедия с два хора и по-късно се въвежда в християнското богослужение под влияние на юдаистичната традиция. Канонът при християнската служба се състои от 9 песни /с различни на брой тропари - строфи/, като може да има ирмос и икос. Слава е първата дума на стих, който въвежда в тържествена песен за прослава — в случая названието е употребено много подходящо.

Съществен въпрос е откъде Гео Милев достига до идеята да употреби тези названия при отделните части на “Панихида за поета П.К.Яворов” и кога прави това. По спомени на роднини на писателя двамата братя Георги и Борис Касабови като ученици са пеели в хора на близката до дома им църква “Св.Богородица” в Стара Загора в продължение на година и половина. Един инцидент между баща им и диригента на хора прекъсва това участие.

Друго сведение на Мильо Касабов, бащата на Гео, е по-конкретно: ”В гр. Дойран Георги е прекарал добре, защото неприятелят не подозирал и не обстрелвал града. Дори той отивал в черковата и